



Arrest

nr. 269 421 van 7 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Peruaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 10 december 2021 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 december 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 265 272 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 december 2021, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. D'HONDT, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 december 2021 wordt de verzoekende partijen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoekende partij:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Aan Mevrouw:

naam: V. O. D. M. (..)

voornaam: E. S. (..)

geboortedatum: 04.11.1989

geboorteplaats: Lima

nationaliteit: Peru

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Aan de hand van de inreisstempel in betrokkene's paspoort kan afgeleid worden dat zij reeds sedert 14.12.2017 op het grondgebied van de Schengenstaten verblijft. In haar hoorrecht dd. 2.12.2021 verklaart zij sinds 3.12.2017 in België te verblijven. Betrokkene heeft bijgevolg de toegelaten termijn van 90 op 180 dagen ruimschoots overschreden.

Betrokkene verklaart in haar hoorrecht dd. 02/12/2021 dat zij in België verblijft met haar man en haar twee kinderen en dat haar moeder en vader eveneens in België verblijven, net als enkele tantes en ooms. In haar hoorrecht verklaart ze geen medische problemen te hebben die haar belemmeren terug te keren naar haar herkomstland.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene samenleeft met haar partner M. M., E. T. (..) (geboren op 13.03.1982, Peru) en hun twee minderjarige kinderen. Zowel de partner als de kinderen van betrokkene verblijven, net als zij illegaal op het grondgebied en hebben dus geen recht op verblijf. De kinderen dienen hun moeder volgen. Ze moeten zich mee houden aan het verwijderingsbesluit. Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Het feit dat betrokkene's dochter A. (..) in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene's dochter A. A. (..) reeds sinds december 2017 in België verblijft. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

De loutere omstandigheid dat betrokkene en haar partner en kinderen in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en het gezin reeds enige tijd in België verblijft, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er verder concrete en precieze onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezins- en privéleven elders. Er dient op gewezen te worden dat een terugkeer van het gezin naar het land van herkomst, waar het verblijfsrecht heeft, een stabielere omgeving zou bieden die gunstiger is voor de ontwikkeling van een kind.

Betrokkene haar oudste dochter gaat in België naar school. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene haar dochter in het eerste leerjaar zit. Echter is het recht op onderwijs geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat het kind van betrokkene hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien, behoeft het kind van betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van betrokkenes dochter sinds 26.07.2019 plaats vond in illegaal verblijf, daar betrokkenes beroep tegen de bijlage 20 verworpen werd. Niets weerhield betrokkene ervan het grondgebied te verlaten, gezien betrokkene een negatieve beslissing had gekregen. Evenwel bleef zij nadien haar illegaal verblijf bestendigen. Indien haar dochter haar schooljaar moet onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene om zich na 26.07.2019 in illegaal verblijf te nestelen. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich na 26.07.2019 te nestelen in illegaal verblijf. Het feit dat betrokkenes oudste dochter in België school gelopen heeft en school loopt, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd.

Betrokkene maakt ook niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Peru hebben, noch dat ze een zodanige taal en culturele achterstand hebben dat ze in Peru niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel betrokkene haar oudste dochter niet in Peru is geboren en haar jongste dochter reeds op tweejarige leeftijd naar België kwam, hebben ze wel via hun moeder een band met Peru. Betrokkene heeft immers de Peruaanse nationaliteit en is in Peru geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene haar kinderen tot op zekere hoogte de Peruaanse taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene niet over een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft beschikt en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was. Bovendien kan uit het administratief dossier worden afgeleid dat betrokkene aan een ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat haar oudste kind Spaans spreekt. Dit houdt in dat haar oudste dochter minstens een basis mondelinge kennis van de landstaal heeft om vanuit te vertrekken. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom de kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een leven en een scholing in deze taal.

De zeer jonge leeftijd betrokkenes dochters (zes jaar en bijna twee jaar) maakt zo net dat zij zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Op 30.07.2018 diende betrokkene een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 40 in, in functie van haar moeder. De aanvraag werd op 25.01.2019 negatief afgesloten met een bijlage 20 zonder bevel. Deze beslissing werd op 31.01.2019 aan betrokkene betekend. Betrokkene diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd op 26.07.2019 verworpen. Op 02.09.2019 ging betrokkene in beroep bij het Hof van Cassatie. Dit ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Peru wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor het Hof van Cassatie te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenes moeder de Belgische nationaliteit heeft verkregen en in België verblijft. Echter geeft dit betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met dit familielid. Zij toont immers niet aan dat zij ten laste is van haar moeder. Hoewel uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene samenwoont met haar moeder, worden er

geen bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van haar moeder aangetoond. De loutere samenwoning is onvoldoende om te spreken van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Bovendien werd betrokkene aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder reeds geweigerd, daar betrokkene niet kan aantonen dat ze reeds in het land van herkomst ten laste was van haar moeder. In de weigeringsbeslissing van betrokkene aanvraag tot gezinshereniging van 25.01.2019, wordt bovendien aangehaald dat betrokkene gedurende de aanvraag in België werkte en aldus kan instaan voor de eigen financiën. Ook het gegeven dat betrokkens vader V. I., W. E. (...) en broer V. O., C. W. (...) in België verblijven en de Belgische nationaliteit hebben, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ook hier toont betrokkene niet aan dat ze ten laste is van haar vader of broer. Verder is betrokkene een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar moeder, broer of vader. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Een terugkeer naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes familieleden kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Peru en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een terugkeer naar Peru vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart in haar hoorrecht dd. 2.12.2021 dat er tantes en ooms van haar in België verblijven. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden. De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Betrokkene verklaarde tijdens het coachingstraject dat niemand binnen het gezin medische problemen heeft. In haar hoorrecht dd. 2.12.2021 verklaart zij eveneens dat ze geen medische problemen heeft die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Een schending van het artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 10.11.2020 uitgenodigd voor een gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken over de toestand van het administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene werd op de hoogte gebracht dat er een begeleidingstraject werd opgestart en er werden twee vervolgspraken vastgelegd, namelijk op 11.12.2020 en op 21.01.2022 om uitvoeriger in te gaan op haar verblijfssituatie in België en de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene gaf uiteindelijk echter aan dat zij en haar gezin niet wilden terugkeren naar haar land van herkomst en dat ze het Cassatieberoep willen afwachten, ondanks dat het gaat om een niet-schorsend beroep. Betrokkene ondernam geen poging om gebruik te maken van de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.04.2021 die haar betekend werd op 04.05.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Op 28.05.2021 diende betrokkene een verzoekschrift in bij de RW tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring van bovenstaand bevel om het grondgebied te verlaten. De omstandigheid dat de terugleiding naar Peru wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de RW te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te maken, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 10.11.2020 uitgenodigd voor een gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken over de toestand van het administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene werd op de hoogte gebracht dat er een begeleidingstraject werd opgestart en er werden twee vervolgafspraken vastgelegd, namelijk op 11.12.2020 en op 21.01.2022 om uitvoeriger in te gaan op haar verblijfssituatie in België en de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene gaf uiteindelijk echter aan dat zij en haar gezin niet wilden terugkeren naar haar land van herkomst en dat ze het Cassatieberoep willen afwachten, ondanks dat het gaat om een niet-schorsend beroep. Betrokkene ondernam geen poging om gebruik te maken van de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.04.2021 die haar betekend werd op 04.05.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Op 28.05.2021 diende betrokkene een verzoekschrift in bij de RW tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring van bovenstaand bevel om het grondgebied te verlaten. De omstandigheid dat de terugleiding naar Peru wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de RW te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Betrokkene verklaart in haar hoorrecht dd. 2.12.2021 dat zij niet is teruggekeerd naar Peru omdat er daar geen goed onderwijs is en het er niet goed is voor de kinderen. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Peru een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaarde tijdens het coachingstraject dat niemand binnen het gezin medische problemen heeft. In haar hoorrecht dd. 2.12.2021 verklaart zij eveneens dat ze geen medische problemen heeft die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 1, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 10.11.2020 uitgenodigd voor een gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken over de toestand van het administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene werd op de hoogte gebracht dat er een begeleidingstraject werd opgestart en er werden twee vervolgafspraken vastgelegd, namelijk op 11.12.2020 en op 21.01.2022 om uitvoeriger in te gaan op haar verblijfssituatie in België en de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene gaf uiteindelijk echter aan dat zij en haar gezin niet wilden terugkeren naar haar land van herkomst en dat ze het Cassatieberoep willen afwachten, ondanks dat het gaat om een niet-schorsend beroep. Betrokkene ondernam geen poging om gebruik te maken van de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.04.2021 die haar betekend werd op 04.05.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Op 28.05.2021 diende betrokkene een verzoekschrift in bij de RW tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring van bovenstaand bevel om het grondgebied te verlaten. De omstandigheid dat de terugleiding naar Peru wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de RVV te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen. Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Peru."

Ten aanzien van tweede verzoekende partij:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van DVZ op 2.12.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: M. M. (..)

voornaam: E. T. (..)

geboortedatum: 13.03.1902

geboorteplaats: Ayacucho

nationaliteit: Peru

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene reed sinds 2017 in België verblijft. In zijn hoorrecht dd. 2.12.2021 verklaart hij dat hij sinds juli 2018 in België verblijft. Betrokkene heeft bijgevolg de toegelaten termijn van 90 op 180 dagen overschreden.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht dd. 2.12.2021 dat hij in België verblijft met zijn vrouw en twee kinderen. Hij verklaart eveneens dat zijn schoonmoeder in België verblijft. Hij verklaart geen medische problemen te hebben die zijn terugkeer naar Peru zouden belemmeren.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene samenleeft met zijn partner V. O. E. S. (..) (geboren op 4.11.1989, Peru) en hun twee minderjarige kinderen. Zowel de partner als de kinderen van betrokkene verblijven, net als hem illegaal op het grondgebied en hebben dus geen recht op verblijf. De kinderen dienen hun ouders volgen. Ze moeten zich mee houden aan het verwijderingsbesluit. Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Het feit dat betrokkenes dochter A. (..) in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkenes dochter A. A. (..) reeds sinds december 2017 in België verblijft. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op zijn kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk

in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun precare verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

De loutere omstandigheid dat betrokkene en zijn partner en kinderen in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en het gezin reeds enige tijd in België verblijft, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er verder concrete en precieze onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezins- en privéleven elders. Er dient op gewezen te worden dat een terugkeer van het gezin naar het land van herkomst, waar het verblijfsrecht heeft, een stabielere omgeving zou bieden die gunstiger is voor de ontwikkeling van een kind.

Betrokkenes oudste dochter gaat in België naar school. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenes dochter in het eerste leerjaar zit. Echter is het recht op onderwijs geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat het kind van betrokkene hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien, behoeft het kind van betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van betrokkenes dochter sinds 26.07.2019 plaats vond in illegaal verblijf, daar het beroep tegen de bijlage 20 van zijn partner verworpen werd. Niets weerhield betrokkene en zijn partner ervan het grondgebied te verlaten, gezien betrokkenes partner een negatieve beslissing had gekregen. Betrokkene zelf diende nooit een verblijfsaanvraag in. Evenwel bleef hij samen met zijn partner hun illegaal verblijf bestendigen, ook nadat betrokkenes partner haar verblijfsaanvraag en beroep werden geweigerd. Indien zijn dochter haar schooljaar moet onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene om zich in illegaal verblijf te nestelen. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in illegaal verblijf. Het feit dat betrokkenes oudste dochter in België school gelopen heeft en school loopt, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Betrokkene maakt ook niet aannemelijk dat zijn kinderen geen enkele band met Peru hebben, noch dat ze een zodanige taal en culturele achterstand hebben dat ze in Peru zijn zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel betrokkene zijn oudste dochter niet in Peru is geboren en haar jongste dochter reeds op tweejarige leeftijd naar België kwam, hebben ze wel via hun vader een band met Peru. Betrokkene heeft immers de Peruaanse nationaliteit en is in Peru geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene zijn kinderen tot op zekere hoogte de Peruaanse taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene niet over een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft beschikt en hij dus moet beseft hebben dat zijn verblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was. Bovendien kan uit het administratief dossier worden afgeleid dat betrokkenes partner aan een ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat het oudste kind Spaans spreekt. Dit houdt in dat zijn oudste dochter minstens een basis mondelinge kennis van de landstaal heeft om vanuit te vertrekken. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom de kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een leven en een scholing in deze taal.

De zeer jonge leeftijd betrokkenes dochters (zes jaar en bijna twee jaar) maakt zo net dat zij zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene schoonmoeder de Belgische nationaliteit heeft verkregen en in België verblijft. Echter geeft dit betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met zijn schoonmoeder. Hij toont immers niet aan dat hij ten laste is van zijn schoonmoeder. Hoewel uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene samenwoont met zijn schoonmoeder, worden er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van zijn schoonmoeder aangetoond. De loutere samenwoning is onvoldoende om te spreken van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Ook het gegeven dat betrokkens schoonvader V. I., W. E. (..) en schoonbroer V. O., C. W. (..) in België verblijven en de Belgische nationaliteit hebben, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ook hier toont betrokkene niet aan dat hij ten laste is van zijn schoonvader of schoonbroer. Verder is betrokkene een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn schoonfamilie. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes schoonfamilie kan betrokkene en zijn gezin regelmatig komen bezoeken in Peru en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een terugkeer naar Peru vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene en zijn partner verklaarden tijdens het coachingstraject dat niemand binnen het gezin medische problemen heeft. In zijn hoorrecht dd. 2.12.2021 verklaart hij geen medische problemen te hebben die zijn terugkeer naar Peru zouden belemmeren. Een schending van het artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken: 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier van betrokkene kan afgeleid worden dat hij reeds december 2017 op het grondgebied van de Schengenstaten verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12/1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene partner op 13.11.2020 uitgenodigd voor een gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken over de toestand van het administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Voor de opstart van het traject was niet geweten dat betrokkene in België verbleef. Betrokkenes partner werd op de hoogte gebracht dat er een begeleidingstraject werd opgestart en er werden enkele een vervolgafspraken vastgelegd, namelijk op 11.12.2020 en 22.01.2021 om uitvoeriger in te gaan op haar verblijfssituatie in België en de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Tijdens het tweede gesprek was betrokkene ook aanwezig. Tijdens het laatste gesprek, was hij niet meer aanwezig en gaf betrokkene partner duidelijk aan dat het gezin niet zou terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan een vrijwillige terugkeer. Betrokkene was via zijn partner op de hoogte van de inhoud van alle gesprekken tijdens dit coachingstraject, daar ze aangaven er thuis over gepraat te hebben. Betrokkene ondernam echter geen poging om gebruik te maken van de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.04.2021 die haar betekend werd op 04.05.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene diende op 28.05.2021 een verzoekschrift in tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 4.05.2021. Op 6.09.2021 verwierp de RW dit verzoekschrift.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier van betrokkene kan afgeleid worden dat hij reeds december 2017 op het grondgebied van de Schengenstaten verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene partner op 13.11.2020 uitgenodigd voor een gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken over de toestand van het administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Voor de opstart van het traject was niet geweten dat betrokkene in België verbleef. Betrokkene partner werd op de hoogte gebracht dat er een begeleidingstraject werd opgestart en er werden enkele eenzijdige afspraken vastgelegd, namelijk op 11.12.2020 en 22.01.2021 om uitvoerder in te gaan op haar verblijfsituatie in België en de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Tijdens het tweede gesprek was betrokkene ook aanwezig. Tijdens het laatste gesprek was hij niet meer aanwezig en gaf betrokkene partner duidelijk aan dat het gezin niet zou terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan een vrijwillige terugkeer. Betrokkene was via zijn partner op de hoogte van de inhoud van alle gesprekken tijdens dit coachingstraject, daar ze aangaven er thuis over gepraat te hebben. Betrokkene ondernam echter geen poging om gebruik te maken van de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.04.2021 die haar betekend werd op 04.05.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene diende op 28.05.2021 een verzoekschrift in tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 4.05.2021. Op 6.09.2021 verwierp de RvV dit verzoekschrift.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug wil naar Peru omdat het er ingewikkeld is. Hij verblijft in België om te werken en zijn kinderen een goed leven te kunnen geven. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Peru een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene en zijn partner verklaarden tijdens het coachingstraject dat niemand binnen het gezin medische problemen heeft. In zijn hoorrecht dd. 2.12.2021 verklaart hij geen medische problemen te hebben die zijn terugkeer naar Peru zouden belemmeren. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens met onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier van betrokkene kan afgeleid worden dat hij reeds december 2017 op het grondgebied van de Schengenstaten verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkenes partner op 13.11.2020 uitgenodigd voor een gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken over de toestand van het administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Voor de opstart van het traject was niet geweten dat betrokkene in België verbleef. Betrokkenes partner werd op de hoogte gebracht dat er een begeleidingstraject werd opgestart en er werden enkele een vervolgafspraken vastgelegd, namelijk op 11.12.2020 en 22.01.2021 om uitvoeriger in te gaan op haar verblijfssituatie in België en de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Tijdens het tweede gesprek was betrokkene ook aanwezig. Tijdens het laatste gesprek was hij niet meer aanwezig en gaf betrokkenes partner duidelijk aan dat het gezin niet zou terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan een vrijwillige terugkeer. Betrokkene was via zijn partner op de hoogte van de inhoud van alle gesprekken tijdens dit coachingstraject, daar ze aangaven er thuis over gepraat te hebben. Betrokkene ondernam echter geen poging om gebruik te maken van de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.04.2021 die haar betekend werd op 04.05.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene diende op 28.05.2021 een verzoekschrift in tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 4.05.2021. Op 6.09.2021 verwierp de RW dit verzoekschrift.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Peru"

1.2. Op 8 december 2021 dienen verzoekende partijen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de bestreden beslissingen.

1.3. Bij arrest nr. 265 272 van 10 december 2021 verwerpt de Raad de onder punt 1.2. vermelde vordering tot schorsing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

"Eerst middel, genomen uit de schending van artikelen 7, eerste lid, 2°, 62, §2 en 74/13 van de wet van 15.12.1980, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

Eerst onderdeel

Verzoekster en haar dochter A. A. (..) zijn thans nog partij in een procedure bij de Raad van State. Verzoekster en haar twee dochters zijn anderzijds thans nog partij in een procedure voor uw Raad.

Wat de procedure bij de Raad van State betreft stelt de bestreden beslissing het volgende:

"Op 02.09.2019 ging betrokkene in beroep bij het Hof van Cassatie. Dit ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Peru wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor het Hof van Cassatie te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen".

De procedure die op 2.9.2019 ingediend werd, is echter een procedure voor de Raad van State en niet voor het Hof van Cassatie.

Bovendien wordt het bestaan van één vorig bevel om het grondgebied te verlaten, gedateerd van 19.4.2021 en het daaropvolgende beroep niet in de beslissing van bevel om het grondgebied te verlaten zelf vermeld, maar enkel ingeroepen om te rechtvaardigen dat aan verzoekster geen termijn gegeven wordt om het grondgebied te verlaten (zie tweede deel van de bijlage 13 septies "Reden waarom geen termijn voor vrijwillig verrek wordt toegestaan").

De melding van een procedure voor het Hof van Cassatie in plaats van voor de Raad van State en het gebrek aan melding van de thans hangende procedure voor uw Raad betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten hebben als gevolg dat de bestreden beslissing slecht gemotiveerd is, en aldus artikelen 7, §1, 2° en 62, §2 van de wet schendt.

Tweede onderdeel

De stelling dat de advocaat van verzoekster de procedure bij de Raad van State kan benaarstigen evenals, voor zover dit onderdeel van de beslissing in rekening genomen kan worden (zie eerst onderdeel), de procedure voor uw Raad, schendt dezelfde bepalingen.

Zich benaarstigen betekent immers "zich met ijver op iets toeleggen, zich inspannen voor" (Van Dale). Dit veronderstelt dat de advocaat van verzoekster die procedure(s) met succes zou kunnen volgen.

Echter, in geval van terugkeer naar Peru, zouden volgens een constante rechtspraak zowel de Raad van State als uw Raad de twee beroepen zonder voorwerp moeten verklaren.

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster, die berust op de veronderstelling dat de beroepen niet zonder voorwerp verklaard zullen worden, schendt artikelen 7§1, 2° en 62, §2 van de wet.

Derde onderdeel

Verzoekster maakt reeds het voordeel uit van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat het voorwerp van een beroep uitmaakte en dat reeds ter zitting van uw Raad behandeld werd. De zaak is nu in beraad na de behandeling van het verzoek tot nietigverklaring en kan dus zelfs niet meer in het kader van voorlopige maatregelen op basis van artikel 39/84 van de wet opgeroepen worden.

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster, is geenszins gebaseerd op feiten die dateren van na het bevel om het grondgebied te verlaten, behalve de melding dat een beroep ingediend werd en dat verzoekster in afwachting van de uitspraak het Belgische grondgebied niet verliet.

Het feit dat tegenpartij beslist noch op de uitspraak van de Raad van State, noch op de uitspraak van uw Raad te wachten om een nieuwe beslissing van bevel om het grondgebied te nemen zonder dat zwaarwichtige feiten het rechtvaardigen, schendt het zorgvuldigheidsbeginsel. Het arrest van de Raad van State en het arrest van uw Raad zullen immers uitmaken indien het vorige en het huidige bevel rechtmatig zijn. Een zorgvuldig bestuur had aldus op die twee uitspraken moeten wachten vooraleer de bestreden beslissing te nemen.

Vierde onderdeel

De procedure betreft bovendien twee minderjarige kinderen. Het kind Adriana Aimée is betrokken bij zowel de procedure voor uw Raad als de procedure voor de Raad van State, terwijl het kind Abigail enkel bij de procedure bij uw Raad betrokken is. Ze was immers nog niet geboren toen het beroep meer dan twee jaar geleden voor de Raad van State ingediend werd.

Het belang van de kinderen moest een primordiale overweging bij het nemen van de bestreden beslissing zijn. Er werd hier geen rekening gehouden met het feit dat ze partijen zijn bij twee hangende procedures, zodat artikel 47 van het Handvest en artikel 74/13 van de wet geschonden werd.

Vijfde onderdeel

Artikel 74/13 de wet van 15.12.1980 stelt dat:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Wat verzoeker betreft, betekent het rekening houden met de juiste juridische situatie van zijn echtgenote en hun twee kinderen.

Aangezien die situatie fout geëvalueerd werd, zoals in de eerste vier onderdelen bewezen wordt, is de bestreden beslissing die verzoeker zelf betreft ook slecht gemotiveerd. Ze schendt artikelen 7, §1, 2°, 62, §2 en 74/13 van de wet."

2.2. De Raad merkt op dat de motiveringsplicht uit artikel 62 van de vreemdelingenwet tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat zowel in de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten als in de bestreden beslissingen tot terugleiding naar de grens duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Er wordt immers geduid dat toepassing wordt gemaakt van de artikelen 7, eerste lid, 2° en 74/14,§3, 1° van de vreemdelingenwet om verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek op te leggen en van artikel 7, tweede lid, 1°, 3° en 4° om verzoekende partijen terug te leiden naar Peru. Daarbij wordt feitelijk gemotiveerd dat verzoekende partijen de toegestane termijn van verblijf reeds ruimschoots overschreden hebben. Er wordt gemotiveerd dat hen geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven en zij gedwongen teruggeleid zullen worden naar Peru omdat er een risico op onderduiken bestaat nu blijkt dat zij niet meewerken aan vrijwillig vertrek en een eerdere verwijderingsmaatregel niet uitvoeren. Verder duidt de verwerende partij dat de verblijfsaanvraag werd afgewezen en dat geen schending van de artikelen 3 en 8 EVRM voorligt. Er werd tevens rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partijen toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. . De Raad stelt vast dat de bestreden verwijderingsbeslissingen werden genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(..)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Verzoekende partijen betwisten *an sich* niet dat hun regelmatig verblijf verstreken is. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel, zoals *in casu* de bestreden beslissingen.

2.5. Verzoekende partijen betogen evenwel in essentie dat zij nog beroepsprocedures hebben lopen, zowel bij de Raad van State als bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.6. Waar verzoekende partijen betogen dat de vermelding in de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten dat het beroep ingediend op 2 september 2019 een procedure bij het Hof van Cassatie is verkeerd is aangezien het in werkelijkheid een procedure bij de Raad van State is, kunnen zij geenszins gevolgd worden dat deze materiële vergissing aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Immers, met hun betoog geven verzoekende partijen aan te begrijpen dat de verwerende partij in wezen doelt op de cassatieprocedure bij de Raad van State en voorts dient gesteld dat ook wat betreft de procedure bij de Raad van State de motivering opgaat dat deze procedure geen schorsende werking heeft en aldus het treffen van de bestreden beslissingen niet in de weg staat.

Evenmin kunnen verzoekende partijen gevolgd worden dat het gebrek aan vermelding van de beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de eerdere verwijderingsmaatregel aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Ook hier moet immers gesteld worden dat deze beroepsprocedure geen schorsende werking heeft en aldus niet belet dat de verwerende partij overgaat tot het treffen van de bestreden beslissingen waarbij zij vermag te verwijzen naar de eerdere verwijderingsmaatregel aangezien een overheidsbeslissing vermoed wordt wettig te zijn op grond van het beginsel van *“le privilège du préalable”*. Het louter instellen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of bij de Raad van State heeft geen schorsende werking. Een zorgvuldig handelend bestuur moet niet de definitieve uitkomst afwachten van de procedure die bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of bij de Raad van State hangende is (cfr. RvS 24 januari 2013, nr. 222 221). De enkele overtuiging van de verzoekende partijen dat de bestreden aktes onwettig zijn, stelt hen niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen.

Daarenboven wijst de Raad er nog op dat hij bij arrest nr. 265 131 van 9 december 2021 het beroep tegen de eerdere verwijderingsmaatregel verworpen heeft zodat verzoekende partijen niet meer kunnen verwijzen naar een hangend beroep bij de Raad dienaangaande. Verder blijkt dat verzoekende partijen tegen voormeld arrest ook een cassatieberoep bij de Raad van State hebben ingediend, maar de Raad herhaalt dat dergelijk beroep geen schorsende werking heeft en aldus het treffen van de bestreden beslissingen niet verhindert.

Ook waar verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij niet kan gevolgd worden in de motivering dat hun advocaat hun belangen kan verdedigen in de procedure bij de Raad van State, herhaalt de Raad dat het loutere gegeven dat hun verwijdering van het grondgebied een impact zou kunnen hebben op de beoordeling van hun cassatieberoep, geen afbreuk doet aan het gegeven dat voormelde procedure geen schorsende werking heeft en niet verhindert dat het bestuur overgaat tot het treffen van de bestreden beslissingen.

Verzoekende partijen wijzen er voorts op dat de procedures bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen / Raad van State ook in het belang van de kinderen zijn en hiermee geen rekening werd gehouden, maar de Raad herhaalt dat alle beroepen ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen thans hun beslag hebben gekend en verzoekende partijen aldus niet dienstig meer kunnen voorhouden dat deze nog hangende zijn. Daarenboven hebben verzoekende partijen ook de gelegenheid gehad om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen tegen huidige bestreden beslissingen en benadrukt de Raad dat deze vordering wel degelijk schorsende werking heeft. Bij arrest nr. 265 272 van 10 december 2021 heeft de Raad voormelde vordering afgewezen omdat verzoekende partijen hun vordering laattijdig hadden ingediend.

Verzoekende partijen maken met hun betoog geenszins aannemelijk dat de mogelijkheid om beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met inbegrip van de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen, niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De Raad erkent dat verzoekende partijen nog cassatieberoepen hangende hebben bij de Raad van State, maar verzoekende partijen maken geenszins aannemelijk dat artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie gebiedt dat in rechtspraak in twee instanties wordt voorzien. Van belang is alleen dat een rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat. Het beginsel van doeltreffende rechterlijke bescherming verleent een particulier een recht op toegang tot een rechter en geen recht op meervoudige aanleg. (HvJ, Gnandi, C-181/16, 19 juni 2018, overweging 57: *“Los daarvan moet worden opgemerkt dat noch artikel 39 van richtlijn 2005/85 en artikel 13 van richtlijn 2008/115 noch artikel 47 van het Handvest, gelezen in het licht van de waarborgen die in artikel 18 en artikel 19, lid 2, daarvan zijn vervat, gebieden dat in rechtspraak in twee instanties wordt voorzien. Van belang is alleen dat een rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat (zie in die zin arrest van 28 juli 2011, Samba Diouf, C-69/10, EU:C:2011:524, punt 69).*

Ook artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat ondermeer stelt dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind bij het treffen van een verwijderingsbeslissing, houdt geenszins in dat het hoger belang van het kind geschonden is omdat het cassatieberoep ingesteld bij de Raad van State geen schorsende werking heeft.

Zoals duidelijk blijkt uit de bespreking hoger hebben verzoekende partijen geenszins aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij op verkeerde gronden tot de vaststelling is gekomen dat verzoekende

partijen ruimschoots de toegestane verblijfstermijn hebben overschreden en dat hen daarom in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. De verwerende partij heeft – in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden – de juridische situatie van verzoekende partijen wel degelijk correct ingeschat.

Verder heeft de verwerende partij het gezins- en familieleven van verzoekende partijen alsook het gegeven dat er *in casu* sprake is van twee minderjarige kinderen in ogenschouw genomen. Ook de gezondheidstoestand werd in overweging genomen. Zo motiveert zij: *“Betrokkene verklaart in haar hoorrecht dd. 02/12/2021 dat zij in België verblijft met haar man en haar twee kinderen en dat haar moeder en vader eveneens in België verblijven, net als enkele tantes en ooms. In haar hoorrecht verklaart ze geen medische problemen te hebben die haar belemmeren terug te keren naar haar herkomstland.*

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene samenleeft met haar partner M. M., E. T. (...) (geboren op 13.03.1982, Peru) en hun twee minderjarige kinderen. Zowel de partner als de kinderen van betrokkene verblijven, net als zij illegaal op het grondgebied en hebben dus geen recht op verblijf. De kinderen dienen hun moeder volgen. Ze moeten zich mee houden aan het verwijderingsbesluit. Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Het feit dat betrokkenes dochter A. (...) in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkenes dochter A. A. (...) reeds sinds december 2017 in België verblijft. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

De loutere omstandigheid dat betrokkene en haar partner en kinderen in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en het gezin reeds enige tijd in België verblijft, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er verder concrete en precieze onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezins- en privéleven elders. Er dient op gewezen te worden dat een terugkeer van het gezin naar het land van herkomst, waar het verblijfsrecht heeft, een stabielere omgeving zou bieden die gunstiger is voor de ontwikkeling van een kind.

Betrokkene haar oudste dochter gaat in België naar school. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene haar dochter in het eerste leerjaar zit. Echter is het recht op onderwijs geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat het kind van betrokkene hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien, behoeft het kind van betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van betrokkenes dochter sinds 26.07.2019 plaats vond in illegaal verblijf, daar betrokkenes beroep tegen de bijlage 20 verworpen werd. Niets weerhield betrokkene ervan het grondgebied te verlaten, gezien betrokkene een negatieve beslissing had gekregen. Evenwel bleef zij nadien haar illegaal verblijf bestendigen. Indien haar dochter haar schooljaar moet onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene om zich na 26.07.2019 in illegaal verblijf te nestelen. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich na 26.07.2019 te nestelen in illegaal verblijf.

Het feit dat betrokkene's oudste dochter in België school gelopen heeft en school loopt, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd.

Betrokkene maakt ook niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Peru hebben, noch dat ze een zodanige taal en culturele achterstand hebben dat ze in Peru niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel betrokkene haar oudste dochter niet in Peru is geboren en haar jongste dochter reeds op tweejarige leeftijd naar België kwam, hebben ze wel via hun moeder een band met Peru. Betrokkene heeft immers de Peruaanse nationaliteit en is in Peru geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene haar kinderen tot op zekere hoogte de Peruaanse taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene niet over een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft beschikt en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was. Bovendien kan uit het administratief dossier worden afgeleid dat betrokkene aan een ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat haar oudste kind Spaans spreekt. Dit houdt in dat haar oudste dochter minstens een basis mondelinge kennis van de landstaal heeft om vanuit te vertrekken. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom de kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een leven en een scholing in deze taal.

De zeer jonge leeftijd betrokkene's dochters (zes jaar en bijna twee jaar) maakt zo net dat zij zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Op 30.07.2018 diende betrokkene een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 40 in, in functie van haar moeder. De aanvraag werd op 25.01.2019 negatief afgesloten met een bijlage 20 zonder bevel. Deze beslissing werd op 31.01.2019 aan betrokkene betekend. Betrokkene diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd op 26.07.2019 verworpen. Op 02.09.2019 ging betrokkene in beroep bij het Hof van Cassatie. Dit ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Peru wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor het Hof van Cassatie te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene's moeder de Belgische nationaliteit heeft verkregen en in België verblijft. Echter geeft dit betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met dit familielid. Zij toont immers niet aan dat zij ten laste is van haar moeder. Hoewel uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene samenwoont met haar moeder, worden er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van haar moeder aangetoond. De loutere samenwoning is onvoldoende om te spreken van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Bovendien werd betrokkene's aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder reeds geweigerd, daar betrokkene niet kan aantonen dat ze reeds in het land van herkomst ten laste was van haar moeder. In de weigeringsbeslissing van betrokkene's aanvraag tot gezinshereniging van 25.01.2019, wordt bovendien aangehaald dat betrokkene gedurende de aanvraag in België werkte en aldus kan instaan voor de eigen financiën. Ook het gegeven dat betrokkene's vader V. I., W. E. (...) en broer V. O., C. W. (...) in België verblijven en de Belgische nationaliteit hebben, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ook hier toont betrokkene niet aan dat ze ten laste is van haar vader of broer. Verder is betrokkene een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar moeder, broer of vader. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Een terugkeer naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's familieleden kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Peru en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een terugkeer naar Peru vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart in haar hoorrecht dd. 2.12.2021 dat er tantes en ooms van haar in België verblijven. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of

tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden. De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Betrokkene verklaarde tijdens het coachingstraject dat niemand binnen het gezin medische problemen heeft. In haar hoorrecht dd. 2.12.2021 verklaart zij eveneens dat ze geen medische problemen heeft die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Een schending van het artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Verzoekende partijen maken met hun betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij enig dienstig gegeven in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet veronachtzaamd heeft. Zij maken evenmin een schending van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aannemelijk.

2.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.8. In een tweede middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

"Tweede middel, genomen uit de schending van artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) en van artikelen 7, eerste lid, 2°, 62, §2 en 74/13 van de wet van 15.12.1980

Eerst onderdeel

Zowel het beroep bij de Raad van State als het beroep bij uw Raad die door verzoekster en haar kinderen ingediend werden roepen de schending van artikel 8 EHRM in.

Het beroep bij de Raad van State werd toelaatbaar verklaard, wat betekent dat het middel genomen uit de schending van artikel 8 EVRM, dat het gezinsleven tussen verzoekster en haar eigen moeder betreft, ten minste verdedigbaar is.

Verzoekster en haar kinderen hebben aldus overeenkomstig artikel 13 EVRM recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest *De Souza Ribeiro t. Frankrijk* van 13.12.2012 dat:

83. En revanche, s'agissant d'éloignements d'étrangers contestés sur la base d'une atteinte alléguée à la vie privée et familiale, l'effectivité ne requiert pas que les intéressés disposent d'un recours de plein droit suspensif. Il n'en demeure pas moins qu'en matière d'immigration, lorsqu'il existe un grief défendable selon lequel une expulsion risque de porter atteinte au droit de l'étranger au respect de sa vie privée et familiale, l'article 13 de la Convention combiné avec l'article 8 exige que l'Etat fournisse à la personne concernée une possibilité effective de contester la décision d'expulsion ou de refus d'un permis de séjour et d'obtenir un examen suffisamment approfondi et offrant des garanties procédurales adéquates des questions pertinentes par une instance interne compétente fournissant des gages suffisants d'indépendance et d'impartialité (*M. et autres c. Bulgarie*, no 41416/08, §§ 122 à 132, 26 juillet 2011, et, mutatis mutandis, *Al-Nashif c. Bulgarie*, no 50963/99, § 133, 20 juin 2002).

Het Hof oordeelde in concreto:

94 (...) Il en résulte donc qu'au moment de l'éloignement les recours introduits par le requérant et les circonstances concernant sa vie privée et familiale n'avaient fait l'objet d'aucun examen effectif par une instance nationale. En particulier, compte tenu du déroulement chronologique des faits de la présente espèce, la Cour ne peut que constater qu'aucun examen judiciaire des demandes du requérant n'a pu avoir lieu, ni au fond ni en référé.

De wil om verzoekster en haar kinderen uit te wijzen vooraleer uw Raad en de Raad van State zich over de beroepen zouden uitspreken vormt om dezelfde redenen een schending van artikelen 8 en 13 EVRM.

Tweede onderdeel Artikel 74/13 de wet van 15.12.1980 stelt dat:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Wat verzoeker betreft, betekent het rekening houden met de juiste juridische situatie van zijn echtgenote en hun twee kinderen.

Aangezien die situatie fout geëvalueerd werd, zoals in het eerste onderdeel bewezen wordt, is de bestreden beslissing die verzoeker zelf betreft ook slecht gemotiveerd. Ze schendt artikelen 7, §1, 2°, 62, §2 en 74/13 van de wet."

2.9. Waar verzoekende partijen er zich in een eerste onderdeel over beklagen geen daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking te hebben, wijst de Raad er vooreerst op dat alle beroepen ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen thans hun beslag hebben gekend zodat verzoekende partijen bezwaarlijk kunnen stellen dat zij uitgewezen worden vooraleer over deze beroepen uitspraak werd gedaan. Daarenboven moet gesteld dat verzoekende partijen naar aanleiding van hun beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de mogelijkheid hadden om een schending van artikel 8 van het EVRM aan te voeren en dit te laten beoordelen door de Raad. Daarbij blijkt ook dat de Raad zich heeft uitgesproken over de aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM (zie arrest nr. 265 131 van 9 december 2021).

Daarnaast wijst de Raad er op dat de bepalingen van artikel 39/82 en 39/57, §1 van de vreemdelingenwet voorzien in een van rechtswege schorsende werking (artikel 39/83 van de vreemdelingenwet) van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van tien resp. vijf dagen wordt ingediend tegen de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De verwijderingsmaatregel kan binnen de beroepstermijn bepaald in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet niet op gedwongen wijze worden ten uitvoer gelegd en wanneer tijdig beroep is ingediend, dan strekt deze rechtsbescherming zich uit tot op het moment dat de Raad zich over de ingediende vordering heeft uitgesproken.

Er is dus sprake van een wettelijke bepaling die voorziet in de schorsende werking van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die de verzoekende partijen voor de Raad beschermt tegen een gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel totdat de Raad zich over de grieven heeft uitgesproken.

Hoewel het inderdaad zo is dat de gewone vordering tot schorsing niet van rechtswege schorsend is, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen op geen enkele wijze aannemelijk maken (en de Raad ziet - gelet onder meer op de wettelijke bepalingen zoals hierboven besproken – niet in waarom) het geheel van de hierboven opgesomde beroepsmogelijkheden en de wettelijk bepaalde procedurele waarborgen ter zake, in rechte of in feite niet zouden volstaan in het licht van artikel 13 van het EVRM.

Verzoekende partijen hebben daarenboven gebruik gemaakt van de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen tegen de bestreden beslissingen. De vaststelling dat hun vordering werd afgewezen omdat deze laattijdig werd ingediend, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij een daadwerkelijke voorziening in rechte ter beschikking hadden. Immers dient er op te worden gewezen dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending inhouden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak) en voor zover de kern zelf van het recht niet illusoir zou worden gemaakt (EHRM 24 oktober 1979, Wintenverp t. Nederland, 114). De verzoekende partijen brengen geen enkel element aan waaruit zou kunnen blijken dat de thans voorziene beroepstermijn(en) in de vreemdelingenwet inzake de vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid arbitrair, onredelijk of een vorm van machtsafwending zou(den) zijn.

Voor zover verzoekende partijen zich andermaal beklagen over het feit dat de ingestelde cassatieberoepen bij de Raad van State geen schorsende werking hebben, herhaalt de Raad dat verzoekende partijen met hun betoog niet aannemelijk maken recht te hebben om in afwachting van dit cassatieberoep op het grondgebied te verblijven. Zij maken geenszins aannemelijk dat het ingestelde cassatieberoep het treffen van de bestreden beslissingen (en de gedwongen tenuitvoerlegging ervan) verhindert. De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste middel dienaangaande. Verzoekende partijen maken geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk, louter omdat hun cassatieberoep toelaatbaar is verklaard.

2.10. Verzoekende partijen verwijzen in hun tweede onderdeel naar de uiteenzetting in hun eerste onderdeel om een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet te onderbouwen. Zoals evenwel blijkt uit de bespreking hoger hebben verzoekende partijen geenszins aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij de situatie van verzoekende partijen verkeerd heeft ingeschat.

2.11. Het tweede middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

2.12. In een derde middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“Derde middel, genomen uit de schending van artikelen 7, 40bis, §2, eerste lid 3° en 40ter, §2, eerste lid 1°, 62, §2 en 74/13 van de wet van 15.12.1980, van artikel 149 van de Grondwet en van artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

Eerst onderdeel

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekster op heden meer dan 90 dagen in een periode van 180 dagen in het Rijk verblijft:

“Artikel 7, alinea 1, van de wet:

2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Aan de hand van de inreisstempel in betrokkene paspoort kan afgeleid worden dat zij reeds sedert 14.12.2017 op het grondgebied van de Schengenstaten verblijft. In haar hoorrecht dd. 2.12.2021 verklaart zij sinds 3.12.2017 in België te verblijven. Betrokkene heeft bijgevolg de toegelaten termijn van 90 op 180 dagen ruimschoots overschreden.”

De bestreden beslissing is bijgevolg genomen op grond van het artikel 7 van de wet van 15.12.1980.

Op datum van 29.01.2019 werd verzoekster het voorwerp van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten “bijlage 20”.

Uw Raad bevestigde die beslissing bij arrest nr. 224.315 van 26.07.2019.

De verzoekster diende vervolgens een cassatieberoep in bij de Raad van State op 29.08.2019 (zie stuk 5). In het beroep wordt een schending van de artikelen 40bis, §2, eerste lid 3° en 40ter, §2, eerste lid 1° van de wet van 15.12.1980, artikel 149 van de Grondwet en de artikelen 8 en 14 E.V.R.M. ingeroepen.

Het cassatieberoep werd bij beschikking nr. 13.492 van 02.10.2019 toelaatbaar verklaard.

Indien de Raad van State overgaat tot cassatie van het arrest dat de bijlage 20 van 29.01.2019 bevestigde, zal de bestreden beslissing vernietigd moeten worden om deze zich de schendingen van de artikelen 40bis, §2, eerste lid 3° en 40ter, §2, eerste lid 1° van de wet van 15.12.1980, artikel 149 van de Grondwet en de artikelen 8 en 14 E.V.R.M. eigen maakt.

Het concrete gevolg is dat de verzoekster en haar dochter terug in wettig verblijf zullen zijn waardoor het artikel 7 van de wet van 15.12.1980 geen wettelijke basis meer kan zijn voor de bestreden beslissing.

Tweede onderdeel

Artikel 74/13 de wet van 15.12.1980 stelt dat:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”. Wat verzoeker betreft, betekent het rekening houden met de juiste juridische situatie van zijn echtgenote en hun twee kinderen.

Aangezien die situatie fout geëvalueerd werd, zoals in het eerste onderdeel bewezen wordt, is de bestreden beslissing die verzoeker zelf betreft ook slecht gemotiveerd. Ze schendt artikelen 7, §1, 2°, 62, §2 en 74/13 van de wet.”

2.13. Verzoekende partijen werpen op dat, indien de Raad van State zou overgaan tot cassatie van het arrest dat de beslissing van 29 januari 2019 bevestigt, de bestreden beslissing zal moeten vernietigd worden. Eerste verzoekende partij en haar dochter zouden dan terug in wettig verblijf zijn, waardoor artikel 7 van de Vreemdelingenwet geen wettelijke basis meer kan zijn voor de bestreden beslissing.

Het arrest nr. 224 315 van 26 juli 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bekleed met het gezag van gewijsde, en dit totdat de Raad van State dit arrest vernietigt. Dit cassatieberoep heeft geen schorsende werking. De verwerende partij vermocht aldus te verwijzen naar het gegeven dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de bijlage 20 verworpen werd.

Verzoekende partijen slagen er met hun betoog geenszins in afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissingen. Voor zover als nodig verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger.

2.14. Ook waar het betoog in het tweede onderdeel een herhaling is van het betoog in het tweede onderdeel van het tweede middel, volstaat het naar de bespreking terzake te verwijzen.

2.15. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER